

Illés – Hetedik szám

Az Első és az Utolsó

Jeff Pippenger

2023-10-07

Az 1863-as évet úgy azonosítjuk, mint az 1844-es nagy csalódáskor megkezdődött próbatételek sorozatának utolsó próbatételi pontját. Érvelésünk első eleme az a tény, hogy a millerita mozgalom abban az esztendőben ért véget, amikor a Hetednap Adventista Egyházat törvényesen bejegyezték az Amerikai Egyesült Államok kormányánál. Az a mozgalom, amely prófétikusan 1798-ban kezdődött, 1863-ban ért véget.

Az ihletett bizonyosságtétel tudunkra adja, hogy amikor a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas angyala 2001. szeptember 11-én alászállt, ezt az eseményt a millerita mozgalomban előképezte az, amikor a Jelenések tizedik fejezetének angyala alászállt. A milleriták mozgalma 1798-ban, a vég idején kezdődött, amikor Dániel nyolcadik és kilencedik fejezetének Ulai folyóra vonatkozó látomása felnyitott. A száznegyvennégyezer mozgalma 1989-ben, a vég idején kezdődött, amikor Dániel utolsó három fejezetének Hiddekel folyóra vonatkozó látomása felnyitott.

A vég idejének mindkét időszaka megkezdte a korábbi választott nép fokozatos elkülönítését saját történelmük mozgalmában levőktől. Amikor az egyes történelmek elsődleges szabályát nyilvánosan megerősítették, az adott történelmet képviselő angyal alászállt. Az üzenet, a mozgalom és a hírnök voltak azok az eszközök, amelyeket az Úr az egyes történelmekben felhasznált arra, hogy nyilvánvalóvá tegye a korábbi választott nép bűnét; mert amint Krisztus is tanította az Ő munkájáról: ha Ő nem jött volna el, a történelem akadémikuskodó zsidóinak nem lett volna bűnük. A hírnök, az üzenet és a mozgalom az ítélet eszközei voltak, amelyek felelősségre vonták a korábbi választott népet történelmük előrehaladó világosságának elutasításáért, és amikor az angyal alászállt, ez azt jelezte, hogy a szövetség korábbi népe fölött megindult az ítéleti folyamat. Az ítélet eszköze akkor válik azonosíthatóvá, amikor az adott történelmet szemléltető próféták megesszik az Úrtól nekik adott üzenetet. Miután megették az üzenetet, azután elviszik azt a korábbi választott néphez, akiket keménynyakú és lázadó népként ábrázol a szöveg, akik nem akarnak hallani, és nem térnek meg. Mihelyt az angyal alászáll és az üzenetet megesszik, megkezdődik a lázadó nép ítélete.

Az ókori Izráel ítéleti folyamatát alkalmazzuk — amint azt a Számok könyve szemlélteti — a millerita mozgalom történetére, és végső soron ezt a próbatételi folyamatot a száznegyvennégyezer mozgalmára is alkalmazni fogjuk. A „tíz” szám jelképes jelentését annak a szakasznak a szövegkörnyezete határozza meg, amelyben előfordul.

A tíz próba sorozata a csalódással kezdődik: az ókori Izráel esetében vagy a Vörös-tengernél, vagy a milleriták esetében 1844. október 22-én. White testvérnő azokat a „jelzőkőnek” számító igazságokat azonosítja, amelyek akkor tárultak fel, kezdve azzal, amit ő „az idő elmúlásának”

nevezett. A héberek csalódását a fáraó seregének fenyegetése jelentette. A héberek hitetlensége Isten hatalmában abban nyilvánult meg, ahogyan ellenségeik seregétől való félelmükre reagáltak, éppen úgy, mint a tizedik és végső próba idején. Jézus a kezdetből szemlélteti a véget, ezért az Ígéret Földjén élő óriásoktól való félelem, amelyet a tíz kém azonosított, ugyanaz a félelem volt, amely a Vörös-tengernél is előidézte csalódásukat. A millerita mozgalom tizedik és végső próbája időprófécia lett volna, miként 1844. október 22. is az volt.

A nagy csalódás a millerita történelem fokozatos megpróbáltatásainak folyamatában egy olyan történet kezdetét jelölte, amelyet az ősi Izráel Egyiptomból való szabadulása világosan előképezett. A Vörös-tengernél kezdődően tíz próba sorozata következett, és az utolsó próba az elsőt tükrözte volna. A nagy csalódáskor bekövetkezett „időmúlás” egy időprófécia félreértéséből származott. A lelki Izráel próbatételi folyamatának utolsó szakasza ugyanaz lett volna, mint az első. 1863-ban a szó szerinti Izráel vezetői úgy döntöttek, hogy visszatérnek azok bibliai módszertanához, akiket éppen Róma leányaiként azonosítottak, és elutasították, vagy mondhatjuk úgy is, félreértették a Biblia leghosszabb időpróféciáját. A tíz próba vége mind a szó szerinti, mind a lelki Izráelben a kezdet által lett szemléltetve. És a végén mindkét esetben a lázadók azt a vágyat nyilvánították ki, hogy visszatérjenek arra a helyre, ahonnan éppen megszabadítottak.

A Leviticus 26 hét idejének elvetésével a laodiceai adventizmus olyan prófétai dilemmát teremtett, amelyet nem látott előre. E dilemmát mind a mai napig nem tudták megoldani, noha ennek érdekében mesék különféle fogásait találják fel. A dilemma abban az igeversben rejlik, amelyet White testvérnő az adventizmus alapjaként és központi oszlopként azonosít.

„Az az igehely, amely minden másnál inkább az adventhívó hit alapja és központi pillére volt, ez a kijelentés volt: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága.” [Dániel 8:14.]” A nagy küzdelem, 409.

Az adventizmusnak sok mondanivalója van a tizennegyedik versről, de soha nem térnek ki arra a legelső megfigyelésre, amelyet e verssel kapcsolatban meg kellene tenni. Ez a megfigyelés pedig az, hogy a tizennegyedik vers „válasz”. A válasz értelmetlen, ha nem foglalja magában azt a kérdést, amely kiváltja a választ. A tizenharmadik verset sem logikailag, sem nyelvtanilag, sem ésszerűen nem lehet elválasztani a tizennegyedik verstől, mert a tizenharmadik vers a kérdés, a tizennegyedik pedig a válasz.

A kérdés, ha helyesen és tárgyilagosan kerül bemutatásra, a tizennegyedik versnek egészen más jelentést ad, mint amit az adventizmus tanít. Ez nem jelenti azt, hogy a tizennegyedik vers ne volna „az advent hit alapja és központi oszlópa”, mert az. Azt jelenti, hogy amikor az adventizmus 1863-ban félreértette és félretette a hét időt, képtelen volt teljes mértékben meghatározni, mit jelent valójában a tizennegyedik vers. Az Írásokban a féligazság nem igazság. Helyesen megértve, a tizenharmadik vers kérdése megköveteli annak a prófécianak az elismerését, amely a megtaposott szentély megtisztítását jelöli, és annak a prófécianak az elismerését is, amely a sereg megtaposását jelöli. A kétezer-háromszáz éves prófécia a „szentélyre” vonatkozik, a kétezer-ötszázhusz éves prófécia pedig a „seregre”.

A két vers kapcsolatának tárgyalása hosszas tanulmányt igényel, amelynek elvégzésére e cikkek keretében jelenleg nem szándékozom vállalkozni. Ezekkel a pontokkal az évek során ismételtlen foglalkoztunk, és megtalálhatók a Habakkuk's Tables című sorozatban. Továbbra is Illés jelképrendszerét tárgyalom, és előbb az ezekre vonatkozó igazságokat kívánom befejezni.

William Miller az adventizmus kezdetének Illése volt, és első felismerése a 3Mózes huszonhatban található hét idő volt; így e igazság 1863-ban történt elvetése az Illés-üzenet elvetése volt. E ponton az Alfa és Ómega azon jellegzetességére utalok, amely a véget a kezdettel azonosítja. Az ókori Izráel végső próbatétele az első próbatételben volt előképezve. Mindkét próbatétel azt a félelmet fejezi ki, hogy a pogány nemzetek hatalmasabbak Istennél. Mivel a tizedik próbatétel elvileg ugyanaz volt, sokkal lázadóbb volt, mint az első próbatétel, mert Isten első próbatételben aratott győzelmének története megingathatatlan bizalmat kellett volna hogy ébresszen a lázadóknak. Isten elutasítását nyilvánították ki annak ellenére, hogy hatalmának sokkal több bizonyítékával rendelkeztek, mint a Vörös-tengernél. Az 1863-ra kialakult millerita adventizmus már magyarázta, hogy a nagy csalódás Isten hatalmas munkája volt, mégis úgy döntöttek, hogy kapitányt választanak, visszatérnek Egyiptomba, és elvetik azt az üzenetet, amelyet Dániel Mózes „esküjének” nevez, s amelyet Illés képviselt.

Ahelyett, hogy időt szánnék arra, hogy kifejtsem a hét idő mint időprófécia érvényességének bizonyítékait, inkább egyszerű logikát kívánok alkalmazni arra, hogy annak érvényességét más módon bizonyítsam. Az 1798-ban kezdődött mozgalom számára az 1863-as végső próba egyúttal a Jelenések tizennyolcadik fejezetének hatalmas anyaga mozgalmának végső próbáját is jelképezné. Az ihletés igen világosan kijelentette, mi az utolsó próba mindkét mozgalom számára.

„Sátán... szüntelenül az utánzatot erőlteti, hogy elvonjon az igazságtól. Sátán legutolsó csalása az lesz, hogy hatálytalanná tegye Isten Lelkének biznyságtételét. „Kijelentés híján elvadul a nép” (Példabeszédek 29:18).” Szemelvények, 1. könyv, 48.

Nincs becsületes módja annak, hogy Ellen White írásait úgy értelmezzük, mintha ő ne támogatta volna teljes mértékben a Leviticus huszonhatban található „hét időt”. White testvérnő, amint azt korábban e cikkekben már azonosítottuk, és amint a Habakkuk táblái című sorozat is jól dokumentálja, közvetlenül tudatja velünk, hogy Isten irányította mind az 1843-as, mind az 1850-es táblázatot. Közvetlenül azt tanítja, hogy e két tábla Habakkuk második fejezetének beteljesedése volt. Mindkét táblázat a Leviticus huszonhat „hét idejét” jelöli meg saját grafikai elrendezésének középpontjaként. Mindkét táblázaton a „hét idő” vonalának középpontjában Krisztus keresztyje áll mint a „hét idő” próféta vonalának központja.

Habakkuk két táblájának jóváhagyása mellett több alkalommal is feljegyezte, hogy továbbra is azt az üzenetet kell hirdetnünk, amelyet 1840-től 1844-ig hirdettek; és minden adventista történész, aki foglalkozik azzal, miként terjesztették a milleriták az általuk hirdetett üzenetet, megállapítja, hogy az 1843-as táblázatot használták. Nemcsak jóváhagyja a táblázatokon ábrázolt üzeneteket, és arra inti Isten népét, hogy továbbra is ugyanazokat az üzeneteket hirdesse, amelyeket abban a történelmi időszakban hirdettek, hanem több olyan szakaszt is közöl, amelyekben figyelmeztet arra, hogy ezeket az üzeneteket Isten maradék népének egész történelme folyamán támadások

fogják érni. Amikor ezekre a támadásokra figyelmeztet, ismételten rámutat arra, hogy éppen ezeknek az igazságoknak a megvédése Isten őrállóinak feladata.

Ha az ábrák helytelenek, akkor helytelenek azok az üzenetek is, amelyeket szemléletes formában ábrázolnak. Ha az az üzenet, amelyet a milleriták 1840-től 1844-ig hirdettek, helytelen volt, akkor Ellen White ismételt kijelentése is helytelen, miszerint a millerita üzenet volt az alap. Ha ezek az üzenetek helytelenek voltak, akkor ismételt parancsai, hogy továbbra is éppen ezeket az igazságokat kell hirdetni, hamis tanácsok. Ha a milleriták üzenete nem azokat az alapokat képviseli, amelyeket meg kellett őrizni és a sátáni támadásokkal szemben oltalmazni kellett, akkor azok a tanácsok is tévesek. Arra a következtetésre jutni, hogy mindezek a kérdések, amelyek annak a történetnek illés-üzenetéhez kapcsolódnak, tévesek, világosan azt bizonyítaná, hogy Ellen White hamis próféta volt.

A mai adventizmus a Jelenések szemináriumain még mindig azt tanítja, hogy a maradék egyház birtokolni fogja a Prófétaság Lelkét, amely Jézus bizonyágtétele, de bizonyára nem mondják el azoknak, akiket egyháztagságra igyekeznek megnyerni, hogy teljes mértékben elutasítják Ellen White jóváhagyását és figyelmeztetéseit, amelyek azokhoz a korai alapvető igazságokhoz és történelemhez kapcsolódnak. Mit jelent számodra a következő szakasz?

„Nincs mitől félnünk a jövőt illetően, kivéve attól, hogy elfeledjük, miként vezetett bennünket az Úr, és az Ő tanítását a múltbeli történetünkben.” Life Sketches, 196.

1863-ban a millerita mozgalom lezárult, és jogi személyként bejegyeztette magát annál a kormánynál, amely végül a pápaságról alkotott képmást hozta létre, amely Ellen White meghatározása szerint az egyház és az állam összekapcsolódása.

„Azokban a jelenleg folyamatban levő mozgalmakban az Egyesült Államokban, amelyek arra irányulnak, hogy az egyház intézményei és szokásai számára megszerezzék az állam támogatását, a protestánsok a pápisták nyomdokain járnak. Sőt mi több, megnyitják az ajtót a Pápaság előtt, hogy a protestáns Amerikában visszaszerezze azt a felsőbbiséget, amelyet az Óvilágban elveszített.” A nagy küzdelem, 573.

Annak a feltevésnek az alapján, hogy a kormánnyal való jogi társulás a szerveződés szükségességének része volt, abban az időben, amikor a nemzet ifjúságát besorozták a polgárháborúként ismert vérfürdőbe, a milleriták mozgalma véget ért. 1863-ban a Hetednap Adventista Egyház egy nyomtatott cikkel és egy új ábrával egyaránt elvetette a rabszolgaság próféciaját, amelyet Dániel Mózes esküjének nevez. 1850-ben az Úr arra vezette népét, hogy készítsék el Habakuk második tábláját, és javítsák ki azt a tévedést, amely fölött az 1843-as táblán az Ő kezét tartotta. Az 1850-ben elrendelt ábra maradéktalanul betöltötte rendeltetését, mert Ellen White azt mondta, hogy látta, „hogy Isten benne volt az ábra kiadásában”, miközben azt is azonosította, hogy az 1850-es ábra Habakuk második fejezetében nyer azonosítást.

Az 1850-es tábla célja ugyanaz volt, mint az 1843-as tábláé. Annak az evangélizációs eszköznek kellett lennie, amelyet a harmadik angyal üzenetének bemutatására használnak egy haldokló világnak. 1863-ban ezt az üzenetet elvetették. Az a megpróbáltatási folyamat, amelyet az a

megpróbáltatási folyamat jelképez, amely a Vörös-tengernél kezdődött, azzal az időpróféciaával vette kezdetét, amely Dániel könyve nyolcadik fejezete tizenharmadik versében azonosítja a megtaposandó szentélyt, és a megpróbáltatási folyamat azzal az időpróféciaával ért véget, amely Dániel könyve nyolcadik fejezete tizenharmadik versében azonosítja a megtaposandó sereget.

Azután hallottam, hogy egy szent beszélt, és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki beszélt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozat felől és a pusztító vétek felől, amely mind a szenthelyet, mind a sereget lábbal tipratja? És ő ezt mondta nekem: Kétezer-háromszáz estig és reggelig; azután megtisztul a szenthely. Dániel 8:13, 14.

Az 1844. október 22-én kezdődött megpróbáltatási folyamat magán viseli az Alfa és az Omega kézjegyét. E megpróbáltatási folyamat kezdete egy időprófécia volt, amely a szentélyt ábrázolta, amelyet el kellett taposni. Olyan prófécia volt, amely beteljesedésekor nagy világosságot hozott. Az 1863-ban véget ért megpróbáltatási folyamat magán viseli az Alfa és az Omega kézjegyét. E megpróbáltatási folyamat vége egy időprófécia volt, amely a sereget ábrázolta, amelyet el kellett taposni. Olyan prófécia volt, amely arra rendeltetett, hogy beteljesedésekor nagy világosságot hozzon. Olyan időprófécia volt, amelyet annak a történetnek Illése mutatott be, és amikor elvetették és félretették, nagy sötétséget eredményezett.

Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött e világra, de az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert cselekedeteik gonoszak voltak. János 3:19.

Az a logika, amellyel ezt a cikket be kívánom fejezni, az, amelyet már korábban is megjegyeztem. Vajon Isten Ellen White által jóváhagyta-e az 1843-as és az 1850-es táblázatokat?

„Láttam, hogy az 1843-as táblázatot az Úr keze irányította, és hogy azt nem szabad megváltoztatni; hogy a számok úgy voltak, amint Ő akarta; hogy az Ő keze rajta volt, és elrejtett egy tévedést némely számokban, úgyhogy senki sem láthatta azt, mígnem az Ő keze eltávolította.” Early Writings, 74.

„Láttam, hogy Isten Nichols testvér által készített táblázat közzétételében volt. Láttam, hogy e táblázat próféciaja megtalálható a Bibliában, és ha ez a táblázat Isten népe számára rendeltetett, ha az egyiknek elegendő, a másiknak is az; és ha valakinek szüksége volt egy új, nagyobb léptékben elkészített táblázatra, mindnyájuknak éppen annyira szükségük van rá.” Manuscript Releases, 13. szám, 359; 1853.

Vajon Isten Ellen White által jóváhagyta azt az üzenetet, amelyet a milleriták hirdettek az 1840-től 1844-ig terjedő időszak történelme során?

„Isten nem ad nekünk új üzenetet. Nekünk azt az üzenetet kell hirdetnünk, amely 1843-ban és 1844-ben kivezetett bennünket a többi egyházból.” Review and Herald, 1905. január 19.

„Isten arra szólít bennünket, hogy időnket és erőnket annak a munkának szenteljük, hogy hirdessük az embereknek azokat az üzeneteket, amelyek 1843-ban és 1844-ben férfiakat és nőket indítottak meg.” Manuscript Release, Number 760.

„Az 1840–1844 között adott valamennyi üzenetet most erőteljesen kell hirdetni, mert sokan elvesztették tájékozódásukat. Az üzeneteknek el kell jutniuk minden gyülekezethez.”

„Krisztus ezt mondta: „Boldog a ti szemetek, mert lát; és a ti fületek, mert hall. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amelyeket ti láttok, és nem láttátok; és hallani azokat, amelyeket ti hallotok, és nem hallottátok” [Máté 13:16, 17]. Boldogok azok a szemek, amelyek látták az 1843-ban és 1844-ben látott dolgokat.

„Az üzenet adatott. És az üzenet megismétlésével nem szabad késlekedni, mert az idők jelei teljessé válnak; a záró munka el kell hogy végeztesse. Rövid idő alatt nagy munka fog végbemenni. Hamarosan Isten rendelése szerint olyan üzenet adatik, amely hangos kiáltássá duzzad. Akkor Dániel feláll az ő sorsrészében, hogy bizonytságot tegyen.” Manuscript Releases, 21. kötet, 437.

„Azokat az igazságokat, amelyeket 1841-ben, ’42-ben, ’43-ban és ’44-ben kaptunk, most tanulmányozni és hirdetni kell. Az első, a második és a harmadik angyal üzeneteit a jövőben hangos szóval fogják hirdetni. Komoly eltökéltséggel és a Lélek erejével adatnak majd.” Manuscript Releases, 15. kötet, 371.

„Megértjük a munka jelenlegi gyengeségét és csekélységét. Tapasztalatot szereztünk. Annak a munkának a végzésében, amelyet Isten ránk bízott, bizalommal haladhatunk előre, bizonyosak lévén abban, hogy Ő lesz a mi erőnk és alkalmasságunk. Velünk lesz 1906-ban, miként velünk volt 1841-ben, 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben is.” Loma Linda Messages, 156.

„Azoknak, akik intézményeinkben tanítóként és vezetőként állnak, szilárdnak kell lenniük a hitben és a harmadik angyal üzenetének elveiben. Isten azt akarja, hogy népe tudja: nálunk az az üzenet van, amelyet Ő adott nekünk 1843-ban és 1844-ben.” General Conference Bulletin, 1903. április 1.

„Elhangzott a figyelmeztetés: Semmit sem szabad beengedni, ami megzavarná a hitnek azt az alapját, amelyre azóta építünk, hogy az üzenet eljött 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben. Benne voltam ebben az üzenetben, és azóta a világ előtt állok, hűen ahhoz a világossághoz, amelyet Isten adott nekünk. Nem szándékozunk levenni lábunkat arról az emelvényről, amelyre akkor helyeztettek, amikor napról napra buzgó imádsággal kerestük az Urat, világosság után kutatva. Azt gondoljátok, hogy feladhatnám azt a világosságot, amelyet Isten adott nekem? Olyannak kell lennie, mint az Örökkévaló Kőszikla. Azóta vezet engem, amióta adatott.” Review and Herald, 1903. április 14.

Vajon Isten Ellen White által figyelmeztette népét arra, hogy védekezzen azokkal a támadásokkal szemben, amelyek aláásnák a millerita történelem igazságait?

„Az igazság nagy határköveit, amelyek eligazítanak bennünket a prófétai történelemben, gondosan meg kell őrizni, nehogy lerombolják őket, és olyan elméletekkel helyettesítsék, amelyek inkább zavart, mint valódi világosságot hoznának.” Selected Messages, 2. könyv, 101–102.

„Ma Sátán alkalmakat keres arra, hogy lerombolja az igazság útjelzőit — az emlékműveket, amelyeket az út mentén emeltek; és szükségünk van az idős munkások tapasztalatára, akik

házukat a szilárd kősziklára építették, akik rossz hírben éppúgy, mint jó hírben, rendíthetetlenek maradtak az igazsághoz.” Gospel Workers, 104.

„Isten soha nem hagyja a világot olyan férfiak nélkül, akik különbséget tudnak tenni jó és rossz, igazság és igazságtalanság között. Istennek vannak férfiai, akiket arra rendelt, hogy szükség idején a küzdelem homlokvonalaiban álljanak. Válság idején férfiakat támaszt, miként tette azt az ősi időkben. Az ifjakat fel fogják szólítani, hogy kapcsolódjanak az időszázlőhordozókhoz, hogy megerősödjenek és tanuljanak e hűségeselek tapasztalatából, akik oly sok küzdelmen mentek át, és akikhez Lelkének bizonyágtételei által Isten oly gyakran szólt, rámutatva a helyes útra és elítélve a helytelent. Amikor olyan veszedelmek támadnak, amelyek próbára teszik Isten népének hitét, e úttörő munkásoknak fel kell idézniük a múlt tapasztalatait, amikor ugyanilyen válságok következtek be, amikor az igazságot megkérdőjelezték, amikor különös, nem Istentől származó nézeteket hoztak be.”

„Ama megöregedett munkások tapasztalatára most szükség van; mert Sátán minden alkalmat figyel, hogy semmivé tegye a régi útjelzőket — azokat az emlékműveket, amelyeket az út mentén emeltek.” Review and Herald, 1903. november 19.

1863-ban a millerita mozgalom azzal ért véget, hogy elvetette azt az első igazságot, amelynek megértésére e történelem Illése elvezettetett. Végő próbája Dániel nyolcadik fejezetének azon két versén alapult, amelyek a szentély és a sereg megtaposását azonosítják. A szentély világossága a tíz próba elsőjénél tárult fel, és a sötétség a seregre a tíz próba utolsójánál borult.

„Egy dolog bizonyos: azok a hetednapi adventisták, akik Sátán zászlaja alá állnak, először a hitüket adják fel az Isten Lelkének Bizonyágtételeiben foglalt figyelmeztetésekben és feddésekkben.”

„A nagyobb odaszentelődésre és szentebb szolgálatra szóló hívás elhangzik, és továbbra is el fog hangzani. Némelyek, akik most Sátán sugallatait hangoztatják, magukhoz térnek majd. Vannak olyanok fontos bizalmi tisztségekben, akik nem értik az erre az időre szóló igazságot. Nekik kell átadni az üzenetet. Ha elfogadják azt, Krisztus elfogadja őket, és munkatársaivá teszi őket. Ha azonban megtagadják, hogy meghallják az üzenetet, helyüket a Sötétség Fejedelmének fekete zászlaja alatt foglalják el.

„Arra kaptam utasítást, hogy kijelentsem: az erre az időre szóló drága igazság egyre világosabban tárul fel az emberi elmék előtt. Különleges értelemben férfiaknak és nőknek Krisztus testét kell enniük, és az ő vérét kell inniük. Az értelem fejlődése be fog következni, mert az igazság állandó kibontakozásra képes. Az igazság isteni szerzője mind szorosabb és még szorosabb közösségre lép azokkal, akik törekednek őt megismerni. Amint Isten népe menyeyi kenyérként fogadja be az ő igéjét, meg fogják ismerni, hogy az ő megjelenése úgy van elkészítve, mint a hajnal. Lelki erőt fognak nyerni, miként a test is testi erőt nyer, amikor táplálékot vesz magához.

„Nem értjük még félig sem az Úr tervét abban, hogy Izráel fiait kiszabadította az egyiptomi szolgaságból, és a pusztán át Kánaánba vezette.

„Amint összegyűjtjük az evangéliumból ránk ragyogó isteni fénysugarakat, világosabb betekintést nyerünk a zsidó rendtartásba, és mélyebben méltányoljuk annak fontos igazságait. Az igazság feltárása előttünk még nem teljes. Csupán néhány fénysugarat gyűjtöttünk össze. Akik nem a Napi Ige tanulmányozói, nem fogják megoldani a zsidó rendtartás kérdéseit. Nem fogják megérteni a templomi szolgálat által tanított igazságokat. Isten művét akadályozza nagy tervének világi értelmezése. Az eljövendő élet fogja feltárni azoknak a törvényeknek jelentését, amelyeket Krisztus a felhőoszlopba burkolózva adott népének.” Spalding and Magan, 305, 306.

A következő cikkben folytatjuk Illés 1863-mal összefüggő jelképiségének vizsgálatát.